

De dood van Nadab en Abihu

“Zij naderden en droegen hen in hun onderklederen weg buiten de legerplaats.”

Leviticus 10:4

Inleiding

Zoals het boek Exodus (uittocht) ons uit de slavernij van Egypte (de wereld) voert, zo brengt het boek Leviticus ons in het heiligdom. In Leviticus gaat het niet om een volk dat uit de slavernij verlost moest worden, maar om een *verlost* volk waarmee God gemeenschap wil hebben. Hier worden priesters gewijd om dienst te doen voor het aangezicht van God. Het boek begint dan ook met de tent der samenkomst.

God verlangt ernaar dat gelovigen samenkomen om Hem te aanbidden, en hun eredienst is gegrond op de Persoon en het werk van Zijn geliefde Zoon (vgl. Joh. 4:23). De offers in Leviticus 1 tot 7 spreken dan ook van de Heer Jezus. Dat eerst het *brandoffer* wordt genoemd, laat zien in welk offer God speciaal behagen had. Het brandoffer stelt de Heer Jezus voor in Zijn werk op het kruis om GóD te verheerlijken; het ging niet in de eerste plaats om ónze zonde en schuld. Het was een ‘vrijwillig’ offer, in tegenstelling tot het zonden schuldoffer. Christus heeft Zijn leven vrijwillig afgelegd (Joh. 10:17-18), en Zichzelf aan God geofferd tot een welriekende reuk (Ef. 5:2).

De priesterwijding

Na de offeranden in Leviticus 1 tot 7 komen de priesters aan de orde. Wanneer iemand onder de Israëlieten een offergave wilde brengen, moest hij daarmee naar de priester gaan (Lev. 1:2-5). Het werk van de priester was dat hij ten behoeve van het volk offeranden bracht aan God. Maar daartoe moest hij eerst gewijd worden, dit wordt in Leviticus 8 beschreven. Dit vond ook plaats bij de ingang van de tent der samenkomst (Lev. 8:3). Heel het volk moest ervan getuige zijn. De priesterwijding is dus voor ieder van ons belangrijk, het gaat ons allemaal aan!

Aäron is een beeld van de Heer Jezus als onze Hogepriester, en zijn zonen stellen de gelovigen voor die Hem toebehoren. In beginsel zijn *alle* gelovigen priesters (vgl. 1 Petr. 2:5), maar dat wil niet zeggen dat alle gelovigen daadwerkelijk als priesters functioneren. Leviticus 8 laat in type zien hoe wij als priesters kunnen functioneren. Een priester moest eerst *gewijd*

worden, anders kon hij geen priesterdienst verrichten. Hierover valt veel te zeggen, maar we beperken ons tot een enkele opmerking. Diverse keren lezen we in Leviticus 8 en 9 dat *“Mozes deed, zoals de HERE hem geboden had.”* Als het gaat om ons priesterschap, hebben wij te buigen voor het gezaghebbende Woord van God. Als iemand het priesterschap begeert, zal hij in de eerste plaats moeten gehoorzamen aan het Woord van God (Lev. 8:36). Wij kunnen het priesterschap niet naar eigen goeddunken uitoefenen. In de geschiedenis van Nadab en Abihu wordt pijnlijk duidelijk gemaakt dat God dit straft.

“Voorts nam Mozes een deel van de zalfolie en van het bloed dat op het altaar was, en sprenkelde dat op Aäron, op zijn klederen en ook op zijn zonen en de klederen van zijn zonen” (vs. 30).

Het bloed van Christus en de kracht van de Heilige Geest (voorgesteld in de zalfolie), vormen de grondslag van onze priesterdienst. In de met bloed en zalfolie besprenkelde kleren waren de priesters heilig en aangenaam voor de HERE. De offers en het bloed spelen in de priesterwijding een belangrijke rol. Wie de waarde van het offer en het bloed van Christus niet kan onderscheiden, is ongeschikt voor het priesterschap. Dit zien we o.a. uitgebeeld in de handeling die Mozes aan de priesters moest verrichten. Het bloed van de ram ter inwijding moest worden gestreken op de rechteroorlel en aan de rechterduim en aan de rechter grote teen van de priester (Lev. 8:24). Wat betekent dit? Alleen een oor dat gereinigd is door het bloed van Christus, is in staat te luisteren naar de stem van God. De rechterduim en de rechter grote teen spreken van onze handel en wandel. Heel ons optreden als priesters dient gekenmerkt te zijn door de waarde van het kostbare bloed van Christus. Maar God begint met ons *oor*. Het belangrijkste is dat wij naar Hem *luisteren*. Pas daarna zijn onze ‘rechterduim’ en de ‘rechter grote teen’ aan de beurt.

De wijding van het brandofferaltaar

De wijdingsplechtigheid duurde zeven dagen, een *volkomen* tijd. Gedurende deze zeven dagen werd ook het altaar gewijd (Ex. 29:36-37). Voordat het officieel

in gebruik werd genomen, moest het ontzondigd worden. Daartoe moest er op elk van de zeven dagen een stier worden geslacht, en met het bloed werd verzoening gedaan over het altaar. Zeven dagen lang, een volkomen verzoening. Het altaar werd ook gezalfd met de heilige zalfolie. Zo werd het geschikt gemaakt voor de dienst en was het aangenaam in de ogen van de HERE. Al de genoemde ceremoniën laten zien hoe heilig God was. Alles moest nauwkeurig gebeuren 'zoals de HERE geboden had'. Alleen toen kon de heerlijkheid van de HERE verschijnen (Lev. 9:23).

"En er ging vuur uit van de HERE en dit verteerde op het altaar het brandoffer en de vetstukken; toen het volk dat zag, juichten allen en wierpen zich op hun aangezicht" (Lev. 9:24).

Het brandoffer en de vetstukken die Aäron op het altaar had gelegd, werden door de HERE aangenomen: er ging vuur uit van de HERE en dit verteerde het offer. Het brandoffer en de vetstukken spreken van de Heer Jezus, die Zichzelf met alle energie die in Hem was (de vetstukken) voor God heeft opgeofferd. Het vuur dat uitging van de HERE 'verteerde' het, er bleef niets van over. Het werk op het kruis is volbracht (Joh. 19:30). God heeft het volkomen aanvaard, er is niets te doen overgebleven: "Hij, in Wie God Zelf kan rusten, is het rustpunt ook voor mij" (Uit de bundel Geestelijke liederen 128:2).

Als wij stilstaan bij de Persoon van de Heer Jezus en het werk dat Hij heeft volbracht op het kruis van Golgota, kunnen wijzelf niet staande blijven. Toen de Israëlieten zagen hoe het offer werd aangenomen, juichten allen en wierpen zij zich vol aanbidding op hun gezicht. Hem zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid! Amen.

De dood van Nadab en Abihu

"En de zonen van Aäron, Nadab en Abihu, namen ieder zijn vuurpan, deden daar vuur in en legden daar reukwerk op; zo brachten zij vreemd vuur voor het aangezicht des HEREN, hetgeen Hij hun niet geboden had. Toen ging er vuur uit van de HERE en dit verteerde hen, zodat zij stierven voor het aangezicht des HEREN" (Lev. 10:1-2).

Na het hoogtepunt in Leviticus 9:24 volgt een dieptepunt, dat tot onze waarschuwing is beschreven (1 Kor. 10:11). Nadab en Abihu, de beide oudste zonen van Aäron, brachten vreemd vuur voor het aangezicht des HEREN. Dit moesten ze met hun leven bekopen. Opnieuw ging er vuur uit van de HERE: nu echter niet om het brandoffer te verteren, maar om de beide zonen van Aäron te doden. We mogen ons best wel afvragen wat hen bezielde om met vreemd vuur voor het aangezicht des HEREN te verschijnen. Was het onwetendheid, onverschilligheid, of waren ze bedwelmd door de wijn (vs. 9)?

Wat de reden ook mocht zijn, de HERE betoonde Zich de Heilige en Hij strafte hun eigenmachtige optreden.

Nadab en Abihu behoorden tot de priesters, degenen die God het naaste stonden (vs. 3). Zij konden zich niet verschuilen achter eventuele onwetendheid. Hun rechter oorlel was bestreken met het bloed, zij kenden de geboden van de HERE. Maar van een priester werd ook verwacht dat hij de HERE Zélf kende. Nadab en Abihu deden niet iets dat God *verboden* had, zij deden iets dat God *niet* geboden had. Als God iets niet verboden heeft, betekent dit niet dat we een vrijbrief hebben om het te doen. Er staat bijvoorbeeld nergens in de Bijbel dat het verboden is om wapperend met vlaggen rond de avondmaalstafel te dansen. Betekent dit dan automatisch dat het geoorloofd is zoiets te doen? Het antwoord hierop heeft alles te maken met 'het vuur', waarmee wij voor het aangezicht van God verschijnen.

Vreemd vuur

Als het om de eredienst ging, wisten de Joden precies wat al dan niet geoorloofd was. Tot in details had God laten opschrijven hoe Hij wilde worden gediend. Een priester mocht bijvoorbeeld niet in het heilige der heiligen komen, dat was voorbehouden aan de hogepriester, die éénmaal per jaar op de Grote Verzoendag het heilige der heilige binnenging om voor zichzelf en het volk verzoening te doen. En dan moest het bovendien gebeuren op de wijze die de HERE had voorgeschreven (Lev. 16:3vv.). De geschiedenis van Nadab en Abihu toont dat de priesters binnen de veilige marges van Gods geboden moesten blijven. Deden zij iets wat Hij niet had geboden, dan moesten ze dit met hun leven bekopen.

Wij leven niet meer onder de oude bedeling, de bedeling van de wet. Dat neemt niet weg dat God ook *ons* geboden heeft gegeven waaraan wij ons moeten houden. Als het om het samenkomen als gemeente gaat, schrijft Paulus bijvoorbeeld dat de vrouwen in de gemeenten moeten zwijgen (1 Kor. 14:34). Dat dit geen bedenksel van hemzelf was, onderstreept hij met de woorden: "dat wat ik u schrijf een gebod van de Heer is" (1 Kor. 14:37). Van dit 'gebod' van de Heer is in de christenheid niet veel overgebleven. Het is ernstig dat een loopje genomen wordt met dat wat een gebod is, en dan spreken we nog niet eens over wat *niet* geboden is!

Er gaat heden geen vuur van God uit om het onheilige weg te doen. Men schrikt er dan ook niet voor terug om allerlei zaken in de eredienst in te voeren die daarin niet thuis horen. Onder het mom van waar de Geest van de Heer is, is vrijheid (2 Kor. 3:17), meent men dat vrijwel alles in de eredienst geoorloofd is. Mensen dansen, springen of kruipen ook wel blaffend of knorrend in *extase* rond. Ze zijn zo 'bedwelmd', dat ze geen onderscheid kunnen maken tussen heilig en onheilig, tussen onrein en rein (Lev. 10:9). Zou de Heilige Geest deze dingen bewerken?

Anderen zwaaien met vlaggen in de eredienst. Een 'vaandelvrouw' vertelt dat ze het vlaggen ziet als een

middel om God te loven, én om geestelijke doorbraken te *forceren*. Laat de Heilige Geest zich zo dwingen tot handelen? Is het dan *verboden* om te dansen, te vlaggen etc.? Nee, we hebben geen uitdrukkelijk verbod in de Bijbel. Maar de vraag moet zijn of God het ons heeft *geboden*! Is het vuur dat God Zelf heeft ontstoken, of iets dat wijzelf hebben bedacht, vreemd vuur? Ik twijfel niet aan de goede bedoelingen. Zij zien het vlaggen en dansen als een middel om God te loven. Maar het is iets dat God *niet geboden* heeft. Waar staat dat wij God met een vlag in de handen moeten aanbidden? Moeten onze handen niet gevuld zijn met de Heer Jezus, die we als een beweegoffer voor het aangezicht des HEREN bewegen (vgl. Lev. 8:29)? We vinden nergens in het Nieuwe Testament, dat God dit soort dingen zoekt. Als men het vlaggen ziet als een middel om geestelijke doorbraken te *forceren*, dan is dit hetzelfde als de idee dat een crucifix beschermt tegen het kwaad, of dat een klavertje vier geluk brengt. Het is magisch denken, en dat hoort thuis in het heidendom!

Tal van christenen zijn geneigd te denken dat God het wel goed vindt, als onze bedoelingen maar eerlijk en oprecht zijn. Nadab en Abihu dachten dat ook. Maar al snel bleek dat ze er helemaal naast zaten. God is een verterend vuur! Hij was helemaal niet blij met het reukwerk dat werd gebracht. Velen kunnen zich geen voorstelling maken van de heiligheid van God. Toen Jesaja voor Gods hoge en verheven troon stond en de HERE in al Zijn heiligheid zag, zei hij: *“Wee mij, ik ga ten onder, want ik ben een man van onreine lippen, en woon te midden van een volk, dat onrein van lippen is, en mijn ogen hebben de Koning, de HERE der heerscharen, gezien”* (Jes. 6:1-5).

Wat er vervolgens gebeurde, is in verband met onze overdenking zeer leerzaam: *“Maar één der serafs vloog naar mij toe met een gloeiende kool, die hij met een tang van het altaar genomen had; hij raakte mijn mond daarmee aan en zei: Zie, deze heeft uw lippen aangeraakt; nu is uw ongerechtigheid geweken en uw zonde verzoend”* (vs. 6-7). Jesaja had volkomen gelijk, hij was een man onrein van lippen. Als de seraf zijn mond niet had aangeraakt met de gloeiende kool *van het altaar*, zou Gods vuur hem verteerd hebben. Het vuur van het altaar, dat ons had moeten treffen, heeft echter het *offer* verteerd. Christus is voor onze zonden gestorven, en nu zijn onze ongerechtigheden en zonden verzoend. Of het nu om de vrucht van onze lippen gaat (Hebr. 13:15), of welke andere vorm van aanbidding ook, als het ‘vuur’ niet afkomstig is van het altaar, is het voor God niet aangenaam.

David wilde met de beste bedoelingen de ark naar Jeruzalem brengen, maar hij deed dit op een nieuwe wagen, iets dat God *niet geboden* had (2 Sam. 6:3-9)! De ark moest door de Leviëten gedragen worden. Davids goede wens kostte Uzza het leven! Als wij God op een manier willen aanbidden die Hij niet geboden heeft, kost dit mensenlevens. Misschien niet meer letterlijk, maar zeker geestelijk. Hoeveel van onze ‘broeders’ hebben we al niet van het heiligdom moeten

wegdragen buiten de legerplaats? Alleen doordat zij met vreemd vuur voor het aangezicht van God verschenen! Zij wilden wel eens iets anders. Misschien vonden ze de eredienst te saai en wilden ze meer leven in de gemeente brengen? Iemand van het ‘gewone’ volk werd dit niet zo zwaar aangerekend, maar wél een priester! De verantwoording van een priester is veel groter dan die van iemand uit het volk. En laten we bedenken dat voor een priester geldt: eenmaal een priester, altijd een priester (Ex. 29:9)!

Hoe ernstig is het woord dat Nadab en Abihu werden weggedragen in hun onderklederen, dus de priesterkleren *die tot heerlijkheid en sieraad waren gemaakt* (Ex. 28:40 SV). Heel het volk was nog maar net getuige geweest van de wijding van deze beide priesters, en nu werden ze door hun eigen broeders buiten de legerplaats gebracht. Hoe triest! Het is een groot voorrecht tot de priesters te behoren, maar het brengt ook een geweldige verantwoording met zich mee.

In het Nieuwe Testament staat dat wij op grond van het volbrachte werk van de Heer Jezus met vrijmoedigheid mogen ingaan in het heiligdom (Hebr. 10:1). Eén van de voorwaarden is dat wij naderen met een waarachtig hart (Hebr. 10:22a). Een *waarachtig* hart alleen is echter niet voldoende, zoals we gezien hebben. Als wij met reukwerk het heiligdom binnengaan, kan er alleen maar een lieflijke reuk voor het aangezicht van God opstijgen, als wij vuur *van het altaar* in onze vuurpan (ons hart) hebben gedaan. Met iets anders neemt God geen genoegen.

Death of Nadab and Abihu (Matthias Scheits, 1672)

“Dit is wat de HERE gesproken heeft: aan degenen die Mij het naaste staan, zal Ik Mij de Heilige betonen en ten aanschouwen van het gehele volk zal Ik Mij verheerlijken” (Lev.10:3).

Oude Sporen 2010

